U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. J. D.,** zastoupeného JUDr. Oldřichem Benešem, advokátem se sídlem Mojmírovců 41, Ostrava - Mariánské Hory, proti žalovanému **Ministerstvu financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2004, č. j. 7 Ca 116/2003 - 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 3. 2003, č. j. 264/36 651/2002, jímž byla podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) zamítnuta jeho žádost o prominutí příslušenství na dani z převodu nemovitostí. Městský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že soudní přezkum správních rozhodnutí není neomezený a tradičně jsou z něho vyloučena rozhodnutí o žádostech na plnění, na něž není právní nárok a která nejsou pojmově přezkoumatelná. I za účinnosti soudního řádu správního při vymezení jeho působnosti v § 2 a při užití legislativní zkratky obsažené v § 65 odst. 1 jsou vyloučeny ze soudního přezkumu úkony odmítající poskytnutí určité úlevy z daňové povinnosti jiným rozhodnutím vyměřené. Městský soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nesouhlasí se závěrem o nezbytnosti odmítnutí žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 55a daňového řádu ani s názorem, že mu nevzniklo žádné subjektivní veřejné právo spočívající v nároku na prominutí penále. Veřejné subjektivní právo žalobce bylo založeno rozhodnutím Ministerstva financí, kterým byla daňovým dlužníkům poskytnuta lhůta do 31. 7. 2003 k zaplacení jejich daňových nedoplatků za období let 1993 - 2001, s tím, že pokud se tak stane, bude upuštěno od vymáhání penále. Stěžovatel zaplatil svůj daňový nedoplatek za rok 1997 ve výši 6 366 980 Kč ve splátkách, a to ve dnech 2. 2. 2001, 9. 3. 2001, 23. 7. 2001, 13. 8. 2001 a 10. 9. 2001. Dodržením stanovených podmínek vznikl žalobci nárok, jeho žádost však byla bez jakéhokoliv zdůvodnění zamítnuta. Tím došlo k porušení zásady rovnosti občanů

před státními orgány a stěžovateli byla způsobena újma spočívající ve vyměření daňového penále. Rozhodnutí podle § 55a daňového řádu je třeba v daném případě považovat za rozhodnutí o veřejném subjektivním právu a nelze na ně vztahovat kompetenční výluku podle § 70 písm. a) s. ř. s. Chybné je rozhodnutí soudu i ve výroku o nákladech řízení. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. má být poplatek vrácen při zastavení řízení před prvním jednáním. Použitím výkladu *a maiori ad minus měl být při odmítnutí návrhu před prvním jednáním soudní poplatek vrácen.* Proto stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se v písemném vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s důvody napadeného usnesení a dále poukázal na shodu právních závěrů městského soudu s rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 478/2000. K tvrzenému rozhodnutí Ministerstva financí o prominutí ve lhůtě zaplacených daňových nedoplatků uvádí, že šlo o pouhé tiskové sdělení, a to tiskové sdělení Ministerstva financí ze dne 19. 3. 2003 uvádějící, že pokud daňový subjekt uhradí v době od 1. dubna 2003 do 31. 7. 2003 nedoplatek, který je předmětem evidence na osobním daňovém účtu a který vznikl neuhrazením daně, zvýšením daně a nákladů řízení v době od 1. ledna 1993 do 31. 12. 2001, bude při rozhodování o prominutí penále a úroků podle ust. § 55a daňového řádu za uvedené období k provedené úhradě přihlíženo. Toto sdělení nezakládá právní nárok na prominutí daně, správce daně pouze k této skutečnosti přihlížel jako k jedné z řady okolností svědčících ve prospěch žadatele. V případě stěžovatele splatnost vyměřené daně nastala již dne 16. 1. 1998 a stěžovatel dobrovolně do doby vymáhání (do 16. 11. 2000) nic neuhradil. Polovinu dlužné částky pak uhradil v exekuci, zbytek „dobrovolně“ pod hrozbou pokračování exekuce. K námitce nedostatku odůvodnění poukazuje na ust. § 55a odst. 4 daňového řádu podle něhož takové rozhodnutí odůvodněno být nemusí. Penále bylo stěžovateli předepsáno v souladu se zákonem v důsledku opožděné úhrady daně z převodu nemovitostí. V daňovém řízení nedošlo k porušení zásady rovnosti občanů před státními orgány a předepsané penále jako zákonné nelze považovat za způsobenou újmu, ale za důsledek nesplnění daňových povinností. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel důvody kasační stížnosti podřadil ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - tedy namítl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení - soud zde ovšem věcně žádnou právní otázku z předcházejícího řízení neřešil. Není ovšem rozhodné podřazení tvrzených důvodů zákonnému ustanovení provedené stěžovatelem, pokud z obsahu kasační stížnosti je zřejmé tvrzení důvodů jiných. V daném případě je fakticky namítána nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však dříve, než mohl vážit důvodnost kasačních tvrzení, musel se zabývat tím, zda k věcnému posouzení vůbec může přikročit, tedy zda jde o kasační stížnost přípustnou.

K takovému posouzení je v daném případě rozhodující zjištění obsahu žaloby a srovnání s kasačními důvody. Žaloba stála na popisu skutečností, za nichž vznikl daňový dluh, na popisu řízení o vyměření daně se zdůrazněním nedostatků v doručení a při respektování zákonných lhůt, na tvrzení, že daňová pohledávka byla vyrovnána v souladu se splátkovým kalendářem, na popisu řízení o vyměření penále a na závěru o nepřiměřené tvrdosti penalizace, pro kterou mu penále mělo být prominuto. V žalobní lhůtě nebyla žaloba o jiné body rozšířena (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.).

Oproti tomu kasační tvrzení stojí zejména na nezákonnosti odmítnutí žaloby z důvodů porušení veřejných subjektivních práv stěžovatele správním rozhodnutím, které mělo spočívat

v nenaplnění legitimního očekávání žadatele o prominutí penále při splnění mimořádně stanovených podmínek a na tvrzení, že za takové situace mělo být napadené rozhodnutí věcně přezkoumáno a dále na tvrzení absence odůvodnění správního rozhodnutí. Kasační tvrzení tak stojí na jiných důvodech než žaloba.

Otázkou je, zda žalobce byl v žalobě povinen tvrdit, v čem spatřuje porušení veřejných subjektivních práv. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Stejně tak je žalobce podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen uvést v žalobě žalobní body spočívající v důvodech skutkových a právních. Z toho plyne, že takové tvrzení v žalobě musí být obsaženo. Je jistě věcí žalobce, o jaká tvrzení žalobu opírá, nelze však vytýkat soudu, že nevzal v úvahu důvody žalobcem neoznačené. Namítá-li tedy stěžovatel, že městský soud měl jeho žalobu věcně projednat z důvodů, že rozhodnutí, jinak soudnímu přezkumu nepodléhající, v tomto případě bylo zásahem do jeho práv, bylo by možno tuto námitku vzít v úvahu, jen pokud by dané tvrzení bylo součástí tvrzení žalobního.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost opírající se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 zveřejněný pod č. 419/2004 Sb. rozhodnutí NSS nebo usnesení ze dne 25. 5. 2004, č. j. 5 Azs 67/2004. Namítá-li dále stěžovatel nezákonnost výroku o nákladech řízení, lze jen poukázat na nepřípustnost vyplývající z ust. § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d), § 102 s. ř. s. odmítl.

Při odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu